

Aš esu Elijus – **VAIKAS** kaip vaikas. Turiu **MAMĄ** kaip mamą, **ŠUNĮ** kaip šunį ir **NAMUS** kaip namus.

Bet dar turiu neįprastą vietelę, kurioje pasislepiu nuo viso pasaulio. Ji vadinasi **UŽKAMPYNĖ**. Ten keliauju apnikus nuoboduliui ar slogučiu, kai neišsitenku **SAVO KAILYJE**. Man taip nutinka dažnai.

Pirmą kartą Užkampynę atradau netyčia. Prasidėjo nuo barnio:

– Jei nesusitvarkysi žaislų, niekur nevažiuosim, – griežtai pareiškė mama žirgliodama per svetainę.

– Netvarkysiu! – atšoviau. – Čia Amsis išmėtė, – mėginau išsisukti, nes troškau kuo greičiau vykti į dinozaurų parką.

– Meluoji.

– Nemeluoju!

– Tada tvarkykit drauge su šuniu, – atsiduso mama.

– Jis man nepadės. Jis nemoka, – skėstelėjau rankomis.

– Parodyk jam, **KAIP TU** moki.

– Nerodysiu.

– Ką gi, nuspręsta – liekam namie.

– Bet tu, tu... tu žadėjai! – subliuvau ir nudūmiau į savo kambarį.

